

lesa na průzkumnou výpravu. A vás bych chtěl vzít s sebou, pokud budete chtít.“

Šťastní a Aťto se na něj mlčky dívali. Na takové výpravy chodili rádi, ale tentokrát se jim asi moc nechtělo. Nebo že by se jim to zdálo příliš nebezpečné?

Aťto řekl: „Prý se tam kdysi ztratil jeden skřítek. A už ho nenašli.“

„Vážně? A jak se tedy ten skřítek jmenoval?“ chtěl vědět Jenseptej.

„To já nevím. Pověděl mi o tom táta, když jsem se ho zeptal, proč nechodíme do Tmavého lesa,“ Aťto na to.

„Mně to táta také vyprávěl,“ ozvala se Šťastní. „A také nevěděl, jak se ten skřítek jmenoval. Prý se to stalo už hodně dávno.“

„A já myslím, že jsou to jen povídačky pro malé skřítky. Kdyby to byla pravda, určitě by si jméno toho skřítky někdo pamatoval. Stejně

jako si pamatují skřítky Ale, který se vydal na průzkum do jiných knížek,“ nedal se Jenseptej odradit od svého nápadu.

Aťto přikývl a poškrábal se na hlavě:

„To máš asi pravdu. Proč by si nikdo to jméno nepamatoval? Ani Podalmukousekchlebaašpekuabysenasytil, ani Stužka, ani nikdo jiný? Já s tebou teda půjdu.“

Podalmukousekchlebaašpekuabysenasytil má nejdelší jméno ze všech skřítků, kteří bydlí ve stejné knížce jako Jenseptej. Stužka je zase nejstarší skřítek v té knížce.

Po chvíli váhání se přidala i Šťastní:

„Tak já teda půjdu taky.“

A byli tři. Domluvili se, že vyrazí po obědě, až půjdou ostatní skřítky odpočívat. Oni totiž skřítky po obědě vždycky odpočívají, než začnou podnikat cokoliv dalšího. Jak řekli, tak také učinili. Vykračovali si svižně mezi stromy. Čím blíže ale byli k Tmavému lesu, tím pomaleji šli. Asi se všichni trochu báli. Nakonec přece jen dorazili na místo, kde se potkává Světlý les a Tmavý les.

